

BAD *religion*

Text: Lucie Drdová – Foto: Peter Fabo, archiv Národní galerie

V posledních dnech se v Praze vystřídaly dvě výrazné osobnosti současného umění. Ačkoliv na první pohled nemají mnoho společného a jejich umělecký jazyk je odlišný, dokážou nekompromisně komentovat realitu našeho světa.

Jméno Gerharda Richtera (85) se v domácích médiích skloňovalo často. Jeho výstava v Národní galerii nebyla přelomová, ale ukázala obě základní polohy malířova uvažování. Temné dějiny německého národa, které se téměř výhradně v odstínech šedé stávají námětem jeho pláten, jsou palčivou snahou, jak se s nimi vypořádat. Je to i Richterova osobní historie, jež vstupuje do děje. Hned na začátek výstavy byl vybrán soubor 48 portrétů historických osobností, spisovatelů, filozofů či vědců. Dílo, původně vystavené na benátském bienále v roce 1972, předsta-

vuje psychologickou metaforu absence otců. Podobizny výhradně bílých mužů narozených mezi lety 1824 a 1904 jsou personifikací „otců“ národa, kteří v neposlední řadě nahrazují ty reálné, již nepřežili válku. Naproti nim schází ze schodů nahá žena (1). Je to Ema, malířova první manželka, která vyjadřuje druhou polohu Richterova uvažování. Čisté malířství jako esence života je ztvárněno v interpretaci slavného Duchampova aktu o půl století později. Tato konfrontace nastavuje zrcadlo jak společnosti, tak umění. Je skvělé, že kopie onoho cyklu portrétů zůstává v Praze jako dar Národní galerii.

Muž, jenž Richtera vystřídal a vstoupil na scénu, je Krištof Kintera (43). Sochař a autor prostorových instalací opanoval Galerii Rudolfinum velkoryse a ve svém osobitě živelném stylu. Jeho témata nepůsobí zprvu tak vážně, ale fatalita každodenní reality je

v nich bytostně přítomná. Kintera se v podobném rozsahu představil v Česku před pěti lety výstavou v Městské knihovně v Galerii hl. města Prahy. Následovalo Tinguely Museum v Basileji, Kunsthalle Rotterdam a letos prestižní sbírka rodiny Maramotti. Zdálo by se, že je to příliš rychlý sled velkých přehlídek, ale Rudolfinum je pro Kintera výzva, již naplnil beze zbytku. Zářící *Démon růstu* sice rozpíná svá nekonečná ramena a hora téměř stovky zapnutých praček *We all want to be cleaned* (2) zlověstně hučí, ale návštěvník si k tomu může vybrat skladbu z *Juboxu* nebo si lehnout do postele v části nazvané *Punky Louvre*. ■

Krištof Kintera, *Nervous Trees*
Galerie Rudolfinum, 7. 9. – 26. 11.

*Autorka je historička umění & galeristka,
www.drdovagallery.com*